

Arrest

nr. 153 220 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Lidia X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder vorm van een bijlage 33bis gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde (...), geboren te Jakarta, op 08.04.1972, nationaliteit Indonesië, verblijvende te (...) gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61 §2, 1° Betrokkene verlengt haar verblijf na afloop van haar studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 gemachtigd was om te studeren aan de universiteit Antwerpen;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2013-2014 deelnam aan geen enkel examen.

Betrokkene legde weliswaar een inschrijvingsattest over voor het academiejaar 2014-2015 aan de KUL, maar gezien het feit dat de gemeente Lille ons op 17/04/2015 melding maakt van 5 negatieve woonstcontroles en betrokkene niet meer kan aangetroffen worden op het opgegeven adres in België en het gebrek aan resultaten dienen we te concluderen dat betrokkene geen reële intentie heeft om in België te studeren. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij een zelfstandige activiteit als vennoot heeft in Nederland (Jong Java v.o.f. met KvK-nummer 27329350) en haar prioriteiten dus elders liggen dan de studies in België.

Overwegende dat betrokkene aldus niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf als student.

Overwegende dat haar A kaart verstreken is sedert 31/10/2014

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) EERSTE MIDDEL: Schending van art. 61, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen. Schending algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

Artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

Het geciteerde artikel voorziet in twee cumulatieve voorwaarden om een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen uitreiken.

Eenzijds moeten de studies afgelopen zijn wanneer de vreemdeling zijn verblijf verlengt, en anderzijds mag hij niet meer in het bezit zijn van een regelmatig verblijfsdocument.

In casu is er geen sprake van de afloop van haar studies. Verzoekster is immers nog steeds aan het studeren.

In het academiejaar 2013-2014 studeerde verzoekster aan de Universiteit Antwerpen de Bachelor Wiskunde.

Verzoekster nam evenwel niet deel aan de examens, omdat de vakken niet in overeenstemming waren met haar academische achtergrond, met name de opleiding „technische wiskunde, en zij bovendien een persoonlijk drama diende te verwerken. Verzoekster had immers in mei 2014 een miskraam.

In het academiejaar 2014-2015 is verzoekster in Leuven ingeschreven als student Bachelor in de Wiskunde voor 42 studiepunten. Voor 18 studiepunten verkreeg verzoekster een vrijstelling.

Verzoekster is derhalve nooit gestopt met haar studies. Op dit ogenblik is zij zelfs in volle voorbereiding voor haar examens.

Er is hoogstens sprake van het veranderen van universiteit, maar deze situatie wordt niet gevisieerd in de wet.

Tweede onderdeel,

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dat de gemeente Lille melding maakte van 5 negatieve woonstcontroles. Verzoekster kon niet aangetroffen worden op het opgegeven adres in België. Verzoekster verblijft nochtans te 2275 Lille in (..) (stuk 6).

Derde onderdeel,

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat een bestuur bij het nemen van een beslissing de grenzen van de redelijkheid niet mag overschrijden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat beslissingen op een zorgvuldige wijze dienen voorbereid te zijn en gestaafd dienen te zijn door middel van een correcte feitenvinding.

Bij het nemen van een beslissing dient er dan ook gesteund te worden op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 21 februari 2012, nr. 75.522).

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden daar door verwerende partij niet alle elementen verbonden aan het dossier afdoende in overweging zijn genomen.

Verzoekster verwijst in casu naar de bovenvermelde argumentatie.

Daar de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, de motiveringsplicht is geschonden, net als het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, dient deze beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden kunnen gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. In de mate dat verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarvan in de thans voorliggende beslissing toepassing wordt gemaakt – bepaalt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument”.

2.4. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij gemachtigd was te studeren gedurende het academiejaar 2013-2014 maar dat zij aan geen enkel examen deelnam. Met betrekking tot het voorgelegde inschrijvingsattest voor het academiejaar 2014-2015 aan de KUL wijst de verwerende partij erop dat na onderzoek is gebleken dat verzoekende partij niet meer kan aangetroffen worden op haar opgegeven adres in België alsook dat blijkt dat zij een zelfstandige activiteit als vennoot heeft in Nederland. Gelet op voormelde gegevens, met name het niet deelnemen aan examens, de negatieve woonstcontroles in België en het feit dat verzoekende partij in Nederland een zelfstandige activiteit uitoefent concludeert de verwerende partij dat verzoekende partij geen reële intentie heeft in België te studeren en dat haar prioriteiten elders liggen dan de studies in België. Voorts motiveert de verwerende partij dat de A-kaart verstreken is sinds 31 oktober 2014.

2.5. Verzoekende partij meent evenwel dat er in casu geen sprake is van de afloop van haar studies en motiveert dat zij niet deelnam aan de examens omdat de gekozen studie niet in overeenstemming bleek met haar academische achtergrond en zij bovendien een persoonlijk drama – zijnde een miskraam –

diende te verwerken. Voor het academiejaar 2014-2015 is zij ingeschreven aan de KUL zodat er hier slechts sprake is van een verandering van universiteit, maar niet van een stopzetten van studies.

2.6. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij de inschrijving voor het academiejaar 2014-2015 wel degelijk in ogenschouw heeft genomen maar dit niet voldoende achtte om te besluiten dat verzoekende partij haar studies verder zette gelet op het geheel van de vastgestelde feitelijkeheden inzake het dossier van verzoekende partij. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gemachtigd werd tot verblijf als student en zij in bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2014. Als voorwaarden voor de verlenging van deze A-kaart werden gesteld:

-een attest dat bevestigt dat hij/zij voor het nieuwe academiejaar ingeschreven is als regelmatig student(e) in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling voor hoger onderwijs (DEFINITIEF INSCHRIJVINGSATTEST voor MINSTENS 54 studiepunten)

-een attest dat bevestigt dat hij/zij zich aangemeld heeft voor de eindejaarsexamens of rechtvaardiging van zijn/haar niet-aanmelding voor die examens;

-een verbintenis tot tenlasteneming, overeenkomstig de bijlage 32 van het KB van 8 oktober 1981, voor het nieuwe academiejaar en een bewijs van solvabiliteit van de garant (3 recente loonfiches of een recent uittreksel uit de personenbelasting);

OF

Een attest waaruit blijkt dat hij/zij voor het nieuwe academiejaar geniet van een studiebeurs of van een studielening die de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring dekt."

Verzoekende partij blijkt geen enkel examen afgelegd te hebben en ontkent dit ook niet. Bij haar aanvraag tot verlenging van haar A-kaart stelt verzoekende partij wel overgestapt te zijn naar een andere opleiding aan de KUL omdat deze opleiding een betere bijdrage zou leveren aan haar studie. Als reden waarom ze niet heeft meegedaan aan de examens voor het academiejaar 2013-2014 stelde verzoekende partij dat de vakken niet overeenkwamen met haar academische achtergrond en er haar geadviseerd werd over te stappen naar de KUL, maar dat was op dat ogenblik al te laat. Verzoekende partij maakte geen gewag van enige miskraam als bijkomende reden voor het niet deelnemen aan examens.

Uit inlichtingen verkregen van de politie Turnhout blijkt voorts dat de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte werd gesteld van het feit dat verzoekende partij niet werkelijk zou studeren maar zou werken in Nederland. Er werd voorts tot vijfmaal toe een woonstcontrole uitgevoerd op het opgegeven adres in België dewelke steeds een negatief resultaat had alsook de vaststelling dat de brievenbus uitpuilde. Gelet op deze informatie werd contact opgenomen met de Nederlandse autoriteiten ten einde verdere inlichtingen te verkrijgen. Uit deze inlichtingen blijkt dat verzoekende partij reeds in 1991 in bezit is gesteld van een Nederlandse verblijfsvergunning met als doel 'studie' aan de 'TU Delft'. Deze vergunning werd meermaals verlengd tot 2002 waarna de verdere verlenging werd afgewezen. Nadien had verzoekende partij in Nederland een verblijfsvergunning gekregen in functie van haar echtgenoot tot september 2011 waarna verdere verlenging werd afgewezen. Voorts werd meegedeeld door de Kamer van Koophandel van Nederland dat verzoekende partij vennoot is van de firma J.J. (...) in Delft.

Gelet op voorgaande gegevens kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij beslist dat verzoekende partij niet de intentie heeft te studeren in België en aldus de nieuwe inschrijving en rechtvaardiging voor het niet afleggen van examens niet aanvaardt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook geenszins betwist dat zij vennoot is in Nederland en dat er zich vijf negatieve woonstcontroles in België hebben voorgedaan. Zij geeft voor deze vaststellingen, die het standpunt van de verwerende partij onderbouwen, geen enkele verklaring maar beperkt er zich in het verzoekschrift toe te hameren op het feit dat zij opnieuw is ingeschreven, zij wel een reden heeft gegeven voor het niet afleggen van de examens en zij wel woonachtig is in België. Zoals reeds hoger gesteld blijkt duidelijk waarom deze gegevens niet volstaan om tot een ander oordeel te komen dan deze geuit in de bestreden beslissing. Waar verzoekende partij als bijkomende rechtvaardiging voor het niet afleggen van de examens nog wijst op het feit dat zij een miskraam had, dient vastgesteld dat verzoekende partij, alhoewel zij bij haar aanvraag tot verlenging van haar A-kaart daartoe de gelegenheid had, nagelaten heeft hiervan melding te maken. Het kan de verwerende partij dan ook geenszins ten kwade worden geduid met dit element geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven legt de verzoekende partij van voorgaand element ook geen enkel concreet bewijsstuk neer.

2.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van

eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat zij niet kon deelnemen aan haar examens in het academiejaar 2013-2014 vanwege het feit dat zijn in mei 2014 een miskraam had gehad. Tevens had zij kunnen argumenteren waarom haar toenmalige studierichting niet in overeenstemming was met haar voorgaande opleiding. Derhalve schreef zij zich in aan de K.U. Leuven, alwaar zij verscheidene vrijstellingen verkreeg. Verzoekster is dus nog steeds student en is op dit ogenblik volop aan het studeren voor haar eindexamens.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd. (...)"

2.11. De Raad merkt op dat het aan verzoekende partij toekwam om de relevante elementen toe te lichten in het kader van haar aanvraag voor verlenging van de A-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij daartoe de gelegenheid had nu zij de dienst vreemdelingenzaken in kennis stelde van het feit waarom zij haar examens niet heeft afgelegd. Het kwam aan verzoekende partij toe – indien een miskraam zich werkelijk had voorgedaan en dit mede de reden was voor niet deelname aan de examens, de verwerende partij hiervan tevens in kennis te stellen doch zij heeft er zelf voor geopteerd dit niet te doen. De Raad benadrukt dat het in casu gaat om een aanvraagprocedure waarbij verzoekende partij in de gelegenheid wordt gesteld om alle dienstige gegevens aan de administratie over te maken. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij daartoe voldoende gelegenheid heeft gekregen. een schending van de hoorplicht of artikel 41 van het Handvest wordt aldus niet aangetoond.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER